

Ken Ring blev hög första gången när han var tio, han har sålt kokain, suttit i fängelse – och är med i familjeprogrammet Så mycket bättre.

– Förut dog några grabbar på grund av mig, nu vet jag såna som lever på grund av mig, säger den skandalomsusade rapparen när Söndags Magda Gad träffar honom hemma i Vällingby.

Text: **Magda Gad**
Foto: **Maria Östlin**

”**Många har mig som låtsaspappa**”

Aå mamma, jag saknar dig så. Du var gammal och jag var liten. Hårda tider i ditt liv hade gjort dig sliten. Fyra ungar utan vänner blev din start. Vi busade som fan medan du handla mat. Din själ blev aldrig lat i detta svåra svenska land. Du längtade hem, alla minnen bara brann.

Så börjar Ken Ring berätta historien om sig själv i låten *Mamma* 1999. Sedan dess har han fortsatt – elva album har det blivit. Om vännerna som dött. Dagarna bakom galler. Samhället som sviker.

Han knäpper upp en Norrlands Guld på radhusets uteplats i Vällingby. Sätter en cigg i mungipan. Rufsar om håret på sonen Knaster, som drar ivrigt i pappas luvtröja.

– Jag vill ha tuppkam! Jag vill ha tuppkam!

– Jag hör dig Knaster, gå in och lek nu.

I vardagsrummet står ett tv-spel på paus, soffan är troligen den största som går att köpa för pengar. Här har Ken Ring byggt upp det han saknat i sitt liv. Ett hem. En familj. Ljudet av springande fötter, tjat och kramar. Självt blev han ensam allt för tidigt.

Ett läkarbesked gav dig svaret. Det finns en svår sjukdom, Rebecca du har den. Du har bara två år kvar. Och du stod helt chockad på grund av läkarens svar. Du var stark för då var jag bara nio. Jag blev 14 inman det var dags för dig att dra. 15:e mars och du sa ha det så bra.

Han var bara ett barn när han äkte och begravde sin

”Det är jävligt jobbigt – jag kan inte hjälpa alla

mamma i jorden hon var kommen från – i Kenya. På flyget ner hade han sällskap av en kista, på flyget hem hade han inte sällskap av någon. Tillbaka i Stockholm blev Ken Ring en av stadens yngsta hemlösa. Sov på t-banan, sålde hasch. Höll sig undan från socialen som ville att han skulle stanna i Afrika.

– Alla de där känslorna finns kvar. Frustrationen. Jag var en liten

pojke som förlorat min mamma och jag kände att staten sket i mig. Men perspektivet har ändrats. Då var jag kanske arg på lokala fritidsledaren eller lokala polisen. Nu är jag arg på att barn svälter.

Ken Ring blåser långsamt ut en rökpelare. Tar sig tid att granska mig, innan han bestämmer sig för att berätta vidare.

– Jag satt vid mammas lik i två timmar, sedan stängde jag av. Fuck the world, så

kände jag. Att det inte fanns någonting i livet som spelade någon roll längre.

Du försvann och mina mål blev små. Jag försökte förstå och gick vidare i sorg. Gick runt med en mask på ett grått jävla torg. Ville aldrig berätta om mitt sorgsna svarta hjärta. Saknaden av dig gav mig otrolig smärta.

Jag frågar hur han orkade gå vidare.

– Vi var några ungar med problem i Hässelby som gick ihop och sökte stöd för att bygga en musikstudio för 150 000. Och helt otroligt – vi fick pengarna. Det projektet har räddat mig och många av mina vänner. Vi satt i två månader bara för att lära oss programmera trumbeats. Det händer inte i dag. Nu hänger ungdomarna i centrum. Medan politikerna snackar om att de ska gå på kommunalmöte.

Hjälper inte det, att hålla kommunalmöten?

– Politiker pratar om sådant som står över verkligheten, de är inte i kontakt med vardagsproblemen. De sitter på kontor, bor i bostadsrätt och går genom centrum en gång i månaden. Det går inte. Politiken måste ändras. Man kan inte stasha 2 000 invandrare i ett område

Brev till Ken:

”Hej Ken, jag har blivit miss-handlad av mina föräldrar. Jag har blivit knivhuggen. Jag har blivit tvungen att flytta till ett ungdomshem. Jag är rädd för de andra här. Kan du skriva till mig så kan jag visa för dem att jag känner dig så att de inte slår mig.”

de och tro att det löser sig. Man måste ha kontakt med ungdomarna direkt, då är det lättare att ta hand om den frustration som de bär på.

För några år sedan bestämde sig Ken Ring för att sluta göra musik. Men det gick inte – fansen gjorde uppror. Och han kände ansvar. Varje dag får han mejl från människor som söker tröst. Som söker hjälp.

– De här ungdomarna som politikerna sitter och pratar om – dem har jag i min mejl. Kolla här, säger han och bläddrar i sin mobil.

– Det här fick jag i går: ”Hej Ken, jag har blivit misshandlad av mina föräldrar. Jag har blivit knivhuggen. Jag har blivit tvungen att flytta till ett ungdomshem. Jag är rädd för de andra här. Kan du skriva till mig så kan jag visa för dem att jag känner dig så att de inte slår mig.”

Men hur reagerar du på det?

– Det är jävligt jobbigt. Jag kan inte hjälpa alla. Jag får minst ett sådant här mejl varje dag och varje person måste följas upp i ett par år. Det är flera tusen vilslna ungdomar som lyssnar på min musik. Barn till missbrukare. Folk som sitter på psyken. Jag har ansökt flera gånger om att få bli kontaktperson, många har mig som låtsaspappa.

Vad vill de här ungdomarna som kontaktar dig?

– En tjej skrev att hon stod på en bro och just skulle hoppa men att hon lyssnade på en av mina låtar och bestämde sig för att leva. En annan ringde mig och sa att hans polare som var 15 år hade dött. Han ville att jag skulle skriva en låt till hans begravning. När jag släpper skivor är det för deras skull. Men jag vill göra mera. Jag önskar att jag →

BETYDANDE BARN. Ken busar med sin son Knaster, 5. ”När jag fick barn första gången fruktade jag inte längre döden. Barnen är för mig några som man lämnar över sitt liv till.”

4x Senast...

... **jag grät:** "En situation i Kenya med en unge som blev sjuk."
 ... **jag var stolt:** "När min son Kelian fick A i engelska."
 ... **förälskad:** "Varje dag. I min flickvän."
 ... **jag dansade:** "På scen för någon vecka sedan."

3 favorit-artister

1. Sizzla.
2. Gramps Morgan.
3. Bob Marley.

satt på en stadsdelsnämnd och tog emot alla mina fans. Då skulle jag kunna göra en förändring.

Ken Ring reser sig och hämtar en kall öl. Något kontor på kommunen kommer han aldrig att få.

– De vill inte ha något med mig att göra. Jag är dömd för narkotikabrott.

Första gången han blev erbjuden hasch var han nio år. När han var tio tackade han ja. Hemma levde hans mamma på bidrag, drack och hade fest. Stämningen var hjärtlig men Ken ville bara fly.

Cancern spred sig från bröst till skelett. Men du var stark och behöll allt ditt fett. Du tog 30 tabletter om dan. Medan jag var ung och dum och sprang på stan. Du hostade blod och fick minnesförlust. Du gick med rullator och vänta på din sista pust. Snälla kom tillbaka, ryck mig i kragen.

Efter sin mammas död drevs han in i kriminalitet. Rubrikerna om hur mycket kokain Ken Ring har sålt har varit många. Till slut fick han ett sex månaders fängelsestraff för grovt bedrägeri. Satt livrädd och inlåst, trodde att han skulle förlora sina barn.

Att han fastnade i knarket skyller han till viss del på segregationen.

– Många glömmar att kokain, hasch, heroin och brott är vardag i förorterna. Snubbar står och dealar till killar som är tolv, tretton år. Så har det varit sedan jag var liten. Min son Kelian fick en luftpistol mot pannan när han var elva. Det är så det blir när vi delar upp folk. Du kan inte flytta till Bromma, Enske-de eller Ålvsjö om du inte har pengar. Har du prickar får du inte en hyresrätt, då får du bo i andra hand. I slutet av dagen bygger vi större barriärer mellan folk efter inkomst.

Hur tycker du att man ska göra istället?

– Vi måste börja behandla alla människor lika. Från kungen till städare. Det borde finnas hyresrätter i fina områden och bostadsrätter i förorterna. Danderyd flyter på rätt bra men Rinkeby gör det inte. Jag snackade med en musiker förra veckan som bott i Stockholm sedan 1994 och han

hade aldrig varit så här långt utanför tullarna. Det funkar inte. Polisen är inte här heller. Istället för att öka resurserna skickar man in poliser med hjältar och batonger när det blir upplopp – då är det för sent.

Knaster kommer ut från vardagsrummet och hoppar upp i Kens knä, försvinner i hans armar. Att barnen växer upp här i Vällingby

tycker han är bra, trots allt.

– De skulle bli så jävla trångsynta om om vi flyttade in till stan. Jag gillar att min ena granne är chilennare, den andra nigerian och att det bor tre svenskar på andra sidan gatan. Sedan har jag syrran som har hus på Ljusterö så där får barnen se de vita i skärgården också. Ibland tycker jag att det är svårt att få dem att förstå vilka de är. Men de är ju bara ... människor.

När Ken Ring var i Kenya för att begrava sin mamma gjorde allt ont. Ont att se kvinnor som påminde om henne. Ont att känna doften av maten hon brukade laga. Han hatade det och ville hem till betongen. Nu är det tvärtom. 2008 köpte han mark utanför Mombasa. På porten till hans ägor står det RR: Ring Resort.

– Det är viktigt att barnen får se att världen inte bara är iPhones och tv-skärmar. Jag har startat ett fotbollslag därnere för att göra en impact. Ibland kommer det killar till träningen som inte orkar vara med för att de inte har käkat på två, tre dagar. Då ger jag dem mat. Sedan åker jag hem och gör en skiva och tjänar pengar så att jag kan åka tillbaka och ge dem mat igen.

Vad vill du uppnå med det?

– Jag sover bättre om nätterna. Förut dog förmodligen några grabbar på grund av mig, nu vet jag att det finns såna som lever på grund av mig. Om jag dör i morgon har

jag gjort något bra, inte bara tjänat pengar och konsumerat. I Sverige kan jag bränna tusen spänn bara på att ta tåget från Arlanda, tanka min lur, köpa cigg och en latte. Samtidigt svälter barn i Kenya för att de inte har fyra kronor. Allt i det här landet handlar om att köpa, köpa, köpa. Men vart går pengarna? Går de till din syster? Till din mamma? Till din vän? Nej, allt

går till företag.

Ken Ring skrynklar ihop ciggpaketet. Lyfter upp Knaster och går ut på gräsmattan. Jag frågar vad barnen betyder för honom – han har fyra, varav en dotter i Norge som han kämpat för i en vårdnadstvist.

– När jag fick barn första gången fruktade jag inte längre döden. Barnen är för mig några som man lämnar över sitt liv till.

Så din mamma lever kvar i dig?

– Ja, så klart.

Du är saknad, fan vad det gör ont. Utan dig i mitt liv känns allt tomt. Du och jag tillsammans igen, vilken syn. Jag försöker glömma och tittar upp i skyn. Himlen är blå, men det är någonting som saknas. Tårarna ramlar, svårt för mig att fatta. Inombords jag blöder, smärtan består. Du är en del av mitt liv när jag går genom år. Ååå mamma, jag saknar dig så. □

Till sist tänker Magda:

Att vi borde lyssna mer på människor som har varit utsatta. De vet ofta vad som behöver göras för att det inte ska hända andra igen. Som Ken sa: "Det är inte de som bestämmer som vi ska satsa på, det är de som vill förändras som vi ska satsa på."

BRA BO. Ken bor med sin familj i Vällingby. "De skulle bli så jävla trångsynta om om vi flyttade in till stan. Jag gillar att min ena granne är chilennare, den andra nigerian och att det bor tre svenskar på andra sidan gatan", säger han.

Självporträttet

” Jag gör en streckgubbe bara.

